

הבן של מושיקו הגדול

קומדיה משפחתית

מאת גיל ארי כהן | בימוי עירד רובינשטיין

תוכן עניינים

יוצרים ומשתתפים

על המחזה

ראיון עם גיל ארי כהן שוחחה: ורדית שלפי

ראיון עם עמוס תמם שוחחה: ורדית שלפי

על אותנטיות, מקומיות וחומוס מאת ד"ר דפנה הירש

דמות המת החי בדרמה מאת ד"ר יריב שילה

הקולינריה הישראלית בפריז

קרן יונה אתינגר-הווארד גילמן

היוצרים

המשתתפים

Crew and Cast

About the play

הקאמרי

יוצרים ומשתתפים:

הבן של מושיקו הגדול

קומדיה משפחתית

מאת גיל ארי כהן | בימוי עידר רובינשטיין

המחזה מוקדש באהבה ענקית למשה כהן, מושיקו המקורי

עיצוב תפאורה אדם קלר

עיצוב תלבושות מוני מדניק

מוזיקה מקורית רועי ירקוני

עיצוב תאורה מתן פרמינגר

עיצוב תנועה גל סבו

דרמטורגיה גור קורן

עוזרת במאי אליענה מגון

הפקה עדי פולק

משתתפים:

עמוס תמם נועם

אנסטסיה פיין דניאל (דני)

מתי סרי מושיקו

ריטה שוקרון מירי

מורן ארביב גנס מיכלי

טל וייס רן

שמחה ברבירו עו"ד קלוד, עו"ד ברוך, חנן

הלחנה נוספת דביר זילברשטיין

שירה גל ומתי סרי

מיקס אייל שינדלר

בהצגה מושמעים:

Riff Cohen **Dans Mon Quartier**

יה עאוואזל פלפילו פריד אל-אטרש

Riff Cohen **J'aime**

צוות תפעול במה בהצגה זו:

מנהלי ההצגה **הלית זיו־הדס־פארי / קארין סיגל**

מנהלי הבמה **רון שלו ושי לויאן**

מפעילי התאורה **איגור סימננקו ודני רז**

מפעיל הסאונד **אבי אזרייב**

הלבשה **סנדרה פרוסטבי ומירב באשרי**

אביזרים **רותי לוי ומרצ'ין יוזף אולישיוק**

איפור כל המחלקה

מחלקת הייצור להצגה זו:

מנהל ייצור **אמיר עבודי**

תלבושות ומתפרה **הדס אבנרי** מנהלת, **אביב רון**, **סבטלנה גוסייב**, **עפרה טל** עיצוב אביזרים **אורלי שנברגר** מנהלת, **טל וייס**, **מיה בבילה**, **נועה דותן**, **אלכסנדרה חן**, **נועה גולדשטיין**

אחראית מחלקת איפור ופאות ומאפרת **מיכל שביט־טל**

תפירת פאות **נטשה אוסמולבסקי**, **אירנה סגל**, **מרינה נודל**

בניית התפאורה **סדנת תיאטרון - מוטי עמר**

עריכת התוכניה **יורם אמיר**

עיצוב התוכניה סטודיו שי חיון

צילום השער גבריאל בהרליה

צילום ההצגה רדי רובינשטיין

ההצגה נתמכת ע"י קרן יונה אתינגר-הווארד גילמן

הצגה ראשונה 10.2.2023

משך ההצגה שעה ו-40 דקות, ללא הפסקה

על המחזה:

השף נועם אמיר, מטאור בשמי הקולינריה המקומית, נקלע לחובות רגע לפני פתיחת הביסטרו החדש שלו בפריז. אביו המנוח של נועם, מושיקו - הבעלים של "חומוסיית מושיקו הגדול" האגדית, מופיע בפניו ומציע לו הצעה שלה הוא לא יוכל לסרב.

כך מוצא את עצמו נועם, חוזר אל בית ילדותו, אל המשפחה שהשאיר מאחור ואל החומוסייה שהוא כל כך שונא.

מחזה שנון, מצחיק, מרגש - ומעורר תיאבון!

ראיון עם גיל ארי כהן שוחחה: ורדית שלפי

"הברירה של נועם, יותר משהיא בריחה גאוגרפית, היא בריחה מכל מה שמסמל בית."

איך נולד המחזה?

מאז שסיימתי את לימודי המשחק בבית צבי לפני שבע שנים, אני כותב, אבל לא בצורה מסודרת. בתקופת הקורונה נאלצתי לשאול את עצמי מה אני חוץ משחקן. התחלתי ללמוד כתיבה בזום אצל גור קורן, המחזאי והדרמטורג. בשלב מסוים, השיעורים התיאורטיים הפכו להיות מעשיים, כלומר, התחלנו לעבוד על מחזה. הגשתי לגור תקצירים לכמה מחזות פוטנציאליים ומתוכם בחרתי להתמקד ב"מושיקו". יחסים של אבא ובן הם נושא שתמיד עניין אותי לחקור אותו לעומק. יש ביחסים האלה מורכבות שלא מספיק מדברים עליה. הנושא גם נגע בי במקום מאוד אישי. בתקופה שכתבתי את המחזה, לאבא שלי היו בעיות בריאותיות לא פשוטות. שאלתי את עצמי, אם הוא היה נלקח מאיתנו, על מה הייתי מצטער? סבתא שלי נפטרה מייד כשסיימתי לימודים ולא הייתי לידה בתקופה האחרונה שלה. עד היום אני אוכל את עצמי על כך. לא רציתי להרגיש דבר דומה גם עם אבא שלי. אבא שלי בחיים, תודה לאל, אבל השאלות האלה בלתי נמנעות. הרי ההורים שלנו לא יחיו לנצח. זאת הייתה נקודת המוצא של המחזה.

יש במחזה יסודות אוטוביוגרפיים?

גם נועם, גיבור המחזה וגם אני ממשפחה מזרחית מבתיים. גם אני כמו נועם ברחתי מהזהות שלי ועברתי תהליך השתכננות. בתיכון הייתה לי להקת רוק אלטרנטיבי והחומר הלימודי שצרכתי כסטודנט למשחק הוא מערבי לחלוטין. עד היום אני מתמודד עם חוסר היכולת שלי לקבל את המזרחיות שבי. אבא שלי, כמו מושיקו, הוא לא אדם קל, והוא יודע את זה. תמיד הייתי בשאיפה לייצר איתו שיח בריא, וזאת משימה לא פשוטה מול אבא. אבל - לא התרחש אצלנו שום משבר חריג ולא ברחתי לארץ אחרת. הקצנתי את הסיטואציה בשביל הדרמה. אני חושב שהדבר המשותף המרכזי לי ולנועם הוא הצורך התמידי לקבל מאבא אישור. אני בן שלושים ושתיים, נשוי ומזמן לא גר עם ההורים, אבל הצורך לקבל אישור מאבא הוא חלק משמעותי באישיות שלי.

למה בחרת לכתוב על עולם הקולינריה והמסעדות?

זאת הייתה בחירה שכלתנית לחלוטין. קודם כל, אוכל מסמל בית, ניחוחות ילדות, זיכרונות... וחשבתי שהכי נכון יהיה להמחיש כמה רחוק נועם בורח מהבית, באמצעות ההתרחקות שלו מהאוכל המשפחתי. באמצעות האוכל גם יצרתי את ההנגדה שבין האבא לבן: לאבא יש חומוסייה עממית, והבן מקים לעצמו ביסטרו אליטיסטי בפריז.

נועם מתרחק מהמשפחה שלו בגלל היחסים המשפחתיים הטעונים. אבל למה בעצם הוא מתרחק גם מהישראליות שלו?

הבריחה של נועם, יותר משהיא בריחה גאוגרפית, היא בריחה מכל מה שמסמל בית. הישראליות עבורו היא בית. אבא שלו מסמל עבורו את תמצית הישראליות, את המאכער, העסקן, הקומבינטור, החומוסאי. כשדניאל, בת הזוג שלו, מכניסה לתפריט הקינוחים של הביסטרו כנאפה, הוא מתקומם, לא כי יש לו בעיה עם כנאפה כמאכל, אלא עם מה שהכנאפה מייצגת. נועם מתנשא על המטבח הישראלי משום שהוא לא רוצה להיות מזוהה עם האוכל המזרחי תיכוני העממי, לדעתו. הוא רוצה למקם את עצמו באיזו אליטה בין לאומית. הוא לא רוצה להיות "שכונה", הוא רוצה להיות בטופ.

אתה יכול להסביר את הבחירה להביא את דמות האב באמצעות רוח?

קודם כל, רציתי לעשות שימוש בשפה התיאטרונית ועל במה אפשר להעלות אנשים מהמתים. וברובד המהותי יותר, הכוונה הייתה לומר שנושא שנשאר פתוח ולא סגרת אותו, ימשיך לרדוף אחריו. אי אפשר באמת לברוח. גם לא לארץ אחרת. נועם לא מתפייס עם מושיקו בפניו בשום שלב, לא לפני מותו ולא עם הרוח שלו אחרי מותו. לפחות לא טקסטואלית. הוא מגיע אל ההשלמה והפיוס עם אביו, רק דרך המשפחה. הוא מתכסח עם האבא ומוציא החוצה את כל מה שיושב לו בבטן שנים, אבל סגירה אמיתית של היחסים היא בלתי אפשרית. בחיים, אנחנו לא מקבלים הזדמנות נוספת לאחר מותו של אדם קרוב.

בחרת לעצב את המשפחה המזרחית במחזה כמשפחה פטריארכלית, שבה האב הוא ראש המשפחה והאשה חיה בצלו וסרה למרותו. לדעתך, זאת משפחה מייצגת?

אני לא חושב שמירי, האימא, חיה בצל בעלה. מי שצועק הכי חזק בבית הוא לאו דווקא בעל הכוח, ולמירי, בדרכה השקטה, יש הרבה כוח. היא לקחה על עצמה את תפקיד המגשרת בבית, המרגיעה הלאומית, כי אף אחד לא היה מספיק חכם לעשות את זה במקומה. מקור ההשראה היה אימא שלי, גם היא משכינת השלום בבית. ואגב, יש לה תואר שני והיא אשת קריירה במשרה מלאה. מיכל, הבת הקטנה, בוודאי שלא נשלטת על ידי בעלה. היא שפיצית על, חריפה, חדה, ורבאלית, אבל התלות שלה באבא שלה תקעה אותה בחומוסייה המשפחתית. מצד שני, אני לא יכול להכחיש שמדובר במשפחה מזרחית, שכל החיים שלה סבבו סביב החומוס. בחרתי לעצב כך את המשפחה כדי להעצים את העזיבה של נועם. כשנועם מסתכל על אחותו הוא מבין איך היו נראים חייו אם לא היה בורח.

לפי המחזה, ישראלי בכלל יכול להיות קוסמופוליטי ואיש העולם הגדול, או שהישראליות טבועה בו ואין לו אפשרות להימלט ממנה?

בני האדם זקוקים לשורשים. אנחנו חיה שבטית. אנחנו זקוקים למערה, לבית, למקום שבו נרגיש בטוחים. ברגע שאתה מתכחש למקום שממנו הגעת, אתה תלוש. אין לך עבר ואין לך עתיד. דע מאין באת ולכן אתה הולך. נועם נמלט כי הוא שנא את הילדות שלו והתכחש לה. חוסר השייכות שלו מכשיל אותו. אם הוא היה מקבל את החלק של מושיקו באופי שלו, הוא היה חי חיים טובים יותר ולא היה צריך להימלט. אדרבא, תהיה דומה לאבא שלך, עם כל השריטות שלו. הוא עדיין אבא שלך. אנחנו דומים להורים שלנו, אם נרצה ואם לא, וברגע שאנחנו משלימים עם זה, אנחנו הופכים לאנשים שלווים יותר ושלמים יותר. אם אנחנו נלחמים בזה, אנחנו יורים בכל מי שסביבנו. וזה מה שקורה עם נועם. הוא היה צריך לחזור הביתה כדי לעבור השרשה מחדש.

לסיום, אתה אוהב חומוס?

לא. בילדות שלי היינו הולכים כל שבת לאכול חומוס ביפו. כל המשפחה אכלה חומוס ורק גיל, הבן הקטן, הזמין פלאפל וצ'יפס. המפתיע הוא, שריח של חומוס דווקא מעורר בי תיאבון. אני יודע שזה דפוק. כנראה שזה מתיישב על נוסטלגיה ועל געגוע לטקס משפחתי שהיה ואיננו עוד.

ראיון עם עמוס תמם שוחחה: ורדית שלפי

מה החיבור שלך לעולם הקולינריה?

מגיל צעיר אני אוהב לבשל. אני זוכר את עצמי בתור ילד מבלגן לאימא שלי את המטבח. אחת המנות הראשונות שבישלתי והפכה אחר כך לספציאליטה שלי, הייתה פסטה ברוטב שמנת פטריות. במשך שנים לא בישלתי ובתקופת הקורונה פתאום מצאתי את עצמי בבית ושוב התחלתי לבשל. כיום אני מאוד עסוק ובקושי מוצא זמן לבשל, אבל אם אני מכין משהו, אני משקיע בו עד הסוף. אפילו כשאני מכין לאשתי כריך הוא יהיה מושקע, חתוך באמצע לחצי, עם קישוטי ירקות והרבה רטבים. הבישול שלי אינטואיטיבי, קצת כמו שהמאמות מבשלות. כשאני שואל את אימא שלי איך היא מכינה תבשיל מסוים, היא עונה: "אני שמה קצת מזה וקצת מזה וקצת מזה". היא לא תגיד כמויות מדויקות. אני אוהב את המטבח וכשיוצא לי, אני מבשל למשפחה ולחברים, אבל אם אתם רוצים לאכול טוב תלכו למסעדה של נועם אמיר, כי אני לא שף.

איזו הכנה עשית לקראת התפקיד?

ראיתי את הסדרה הדוב ואת הסרט הנפלא מסע של מאה צעדים – שניהם עוסקים בקולינריה ומשניהם למדתי עד כמה התשוקה לבישול יכולה להיות עוצמתית. בדרך כלל, אני לא צופה בריאליטי, אבל מצאתי את עצמי צופה במשחקי השף, וזה היה בית ספר נהדר. היו לי גם שיחות עם כמה שפים מובילים והם הזמינו אותי לקפוץ אליהם למטבח, אבל ככל שהתקדמנו בחזרות והתעמקתי בטקסט, הבנתי שאני לא צריך לעבור השתלמות במסעדה כדי לשחק את התפקיד. למעשה, למעט התמונה הראשונה שבה נועם מכין סטייק א־פּוּוּאָבֶרֶה, בהמשך המחזה הוא מכין בעיקר חומוס, ולא מרצונו, אלא כי מושיקו מכריח אותו. חוץ מזה, אנסטסיה פיין, שמשחקת את אשתי בהצגה, היא לגמרי פודית. היא בשלנית מעולה ומכירה את העולם הקולינרי מצוין. קיבלתי ממנה הרבה טיפים חכמים.

מה משותף לך ולנועם?

שנינו גדלנו במשפחה מזרחית, שבה האבא דומיננטי והאימא מגוננת ומפשרת. לאבא שלי הייתה בסטה קטנה של תבלינים בשוק ברמלה. הוא היה מייצר את התבלינים בעצמו. למשל, הוא הכין אריסה לפי מתכון מדויק, קצת כמו מושיקו והחומוס. מגיל צעיר עבדתי בעסק של אבא, כמו נועם. מספר פעמים בשבוע, בסביבות שלוש וחצי, סיימתי לעשות שיעורים והגעתי לעבוד בשוק. נועם מאשים את אבא שלו, שבגלל העבודה בחומוס בילדות, הוא לא יכול היה לשחק כדורגל. זה לחלוטין משפט שלי. גם אצלי העבודה בשוק הייתה על חשבון דברים כייפיים שרציתי לעשות. החובה שלי כילד לעזור בפרנסת המשפחה צרובה אצלי בזיכרון כחוויה לא נעימה, ממש כמו אצל נועם. כחוויה מתקנת, היום אני מאפשר לבת שלי כל חוג שהיא רוצה, רק כדי שלא יהיה לה חסך, אפילו קטן. אני גם מאוד מזדהה עם התשוקה של הילד שבא מהפריפריה, להצליח הכי בגדול. עבורי להופיע בקאמרי עם תפקידים כמו אדיפוס ואותלו, זה כובב מישלן.

ומה משותף לשניכם מבחינת היחסים עם האבא? בגיל ההתבגרות היו לאבא שלי ולי חיכוכים, אבל אף פעם לא הגענו למצב שבו לא דיברנו, או שקראתי לו בשמו ולא "אבא", כפי שנועם קורא לאבא שלו. במחזה זאת סיטואציית קיצון. אבל אני מזדהה עם הרצון של נועם לקבל הכרה מהאבא. נועם

אומר לאבא שלו: "תעשה עלי גוגל, תכיר קצת את הבן שלך". עבורי, עד היום ההורים שלי הם הקהל הכי משמעותי שלי.

אתה מתחבר גם להתכחשות של נועם לשורשים שלו?

כשהתחלתי ללמוד בביה"ס למשחק קלטתי שהרבה מאלה שלומדים איתי בכיתה באו מרקע שונה ועם הרבה ידע בתיאטרון ובאמנות. אני לא למדתי במגמת תיאטרון, למדתי חשמל ואלקטרוניקה. לא הכרתי אף מחזה, וזאת הייתה הפעם הראשונה שבה הרגשתי שאני רוצה להיות מישהו אחר. התחושה הזאת ליוותה אותי לאורך כל תקופת הלימודים. עם הזמן הבנתי שהצלחתי דווקא בזכות השורשים שלי, שעוזרים לי להביא איזה חספוס אותנטי. זה לא מקרי שהפריצה הגדולה שלי בתיאטרון הייתה בקזבלן. דווקא כשלקחתי על עצמי תפקיד שהיה קרוב אליי, של בחור מיפו, מהשכונה, ולא ניסיתי לברוח ממי שאני, פרצתי החוצה.

חלפה לך בראש המחשבה לברוח מישראל, כמו נועם?

חד משמעית – לא! אני מאוד מחובר לישראל, לבית, לשפה. הצטלמתי לסדרות בנטפליקס ולסרט בין לאומי, אבל זה לחלוטין לא אותו הדבר. עברית היא השפה שלי. רק בעברית אני יכול להביע את עצמי באופן מלא, עם כל הניואנסים והדקויות. אני גם אוהב לשחק בעברית, ממש אוהב את זה. בתיאטרון, לשפה יש מקום מאוד משמעותי, וזאת אחת הסיבות לכך שאני כל כך נהנה לשחק בתיאטרון. חשוב גם לזכור, שבישול הוא שפה בין לאומית, בניגוד למשחק שהוא תלוי שפה, ולכן נועם יכול לבטא את עצמו בצורה אבסולוטית בכל מקום בעולם.

מה זאת עבורך הרוח של האבא? איך בונים יחסים עם רוח?

מבחינתי, נועם מדבר אל עצמו. הרי האבא לא באמת מתגלה בפניו. זה קצת כמו טיפול בפסיכודרמה. נועם המציא הכל, כולל את ה-400,000 שקל שמחכים לו, אבל הוא שם ג'יה של הרוח טקסטים שנאמרו על ידי אבא שלו כשהיה עדיין בחיים. הטקסטים של הרוח גם נאמרים באותה הנימה התוקפנית שבה נאמרו בזמן אמת, כי כך הם חקוקים אצל נועם. במהלך החזרות הזכרתי לעצמי שאני בעצם מדבר אל עצמי, אבל מאחר ואנחנו בתיאטרון ומאחר ויש לי פרטנר על הבמה, ובעיקר כשמדובר בשחקן מדהים שכיף לעבוד איתו כמו מתי סרי, אז ברור שאני עובד עם פרטנר בשר ודם ולא עם איזו ישות ערטילאית שנמצאת אצלי בנשמה. הרי אין אפשרות לבנות סצנות עם פרטנר שלא קיים. עירד רובינשטיין, הבמאי ואני הקפדנו שבכל התמונות עם הרוח של האבא, אני אסתכל עליו ואראה אותו, כדי שהוא יהיה מוחשי וגשמי. מבחינת הקהל, אני מדבר אל פרטנר אמיתי, אבל מבחינתי, אני רב עם הפרטנר בדילוג פנימי, שזה משהו שכולנו עושים המון פעמים ביום.

מה גורם לנועם לייצר בתוכו את הרוח של האבא?

נועם ברח מאבא שלו בגיל צעיר. הם לא דיברו במשך המון שנים והוא הדחיק את הכאב. אבל הדחיקה לא פותרת את הבעיה, להיפך - לפעמים אפילו מעצימה אותה. היחסים הלא פתורים עם האבא הצטברו אצל נועם למוגלה, למורסה, והמוות של האבא פוצץ אותה בבת אחת, באופן שמאלץ את נועם להתמודד עם העבר בעוצמות גבוהות. פתאום, כל הכעסים מהילדות עלו וצפו

בבת אחת. הדרך היחידה שלו להתמודד עם הזיכרונות והכעסים, היא בהתעמתות עם האבא, והוא לא יכול היה לעשות את זה כל עוד האבא היה בחיים, כי היה נתק. לכן הוא בורא לעצמו את הרוח של אביו. טריגר נוסף להופעה של הרוח הוא האבהות המתקרבת של נועם. נועם חושש שבלי לגעת בפצע היחסים עם האבא, הוא עצמו לא יוכל לתפקד כאבא, כי איזה מודל של אבהות יש לו?

מה ההבדל בין לגלם דמות במחזה ישראלי עכשווי, לבין לגלם דמות במחזה קלאסי?

בעיקרון, אין הבדל, כי בשני המקרים אני לומד את הדמות, מנסה להבין את המניעים שלה, את ההיסטוריה שלה, מה כואב לה, למה היא עושה מה שהיא עושה. אבל בעבודה על תפקיד שקספירי כמו אותלו, יש גם התמודדות עם שפה אחרת, שירית, שיש לה מצלול ומשקל, וזה דורש הכנה מיוחדת. כשעבדתי על אותלו, ניגשתי לתפקיד בִּיֶּן אָה ובזהירות, כמו שניגשים למפלצת שלא ברור איך היא תתעורר. הרי מדובר בתפקיד מופתי, שגדולי השחקנים בעולם גילמו אותו. אני חייב להודות שהגישה הזאת הפכה את תהליך העבודה למאוד קשה. כשההצגה עלתה, הבנתי בדיעבד שכמו שיאגו טפטף לאותלו טיפת רעל שאשתו בוגדת בו, גם אני טפטפתי לעצמי רעל שאני לא מספיק ראוי לתפקיד. נשבעתי לעצמי שיותר אני לא הולך למקומות האלה, כי אני לא מוכן להקריב את הבריאות הנפשית שלי. לשאלתך, בסופו של דבר, לא משנה אם אתה מגלם תפקיד במחזה שנכתב לפני 2,500 שנה ביוון, או לפני חודש בתל אביב. שניהם בני אדם, עם רגשות וחולשות ופצע, ולשניהם אני אמור להתחבר ואת שניהם אמור לפצח.

אתה מרגיש שבתפקיד של נועם אתה חשוף יותר, בגלל הדמיון הביוגרפי? כן וזה מצחיק, כי עם כל הקעקועים והשיער והתוספות החיצוניות, אני מרגיש מאוד עירום בתפקיד הזה. אומרים שלהיות שחקן זה לשים מסיכה, עבורי להיות שחקן זה להוריד מסיכה. והמחזה הזה הוא הזדמנות עבורי לקלף עוד מסיכה, מסיכה משמעותית. כשקראתי את המחזה בפעם הראשונה, מייד ידעתי שאני רוצה לעשות את התפקיד. הוא נגע בי במקום מאוד אישי ופרטי. אני מרגיש שאני מכיר את המשפחה הזאת ממש מקרוב, יותר מכל אחד אחר. אולי חוץ מגיל ארי כהן, המחזאי, שבעין החדה שלו הצליח, בתוך מסגרת קומית, להביא כאב אמיתי של משפחה מורכבת.

לסיום, תוכל לספר על רגע מאוד מיוחד עבורך בהצגה?

בתמונת הסיום של ההצגה, אני מסתכל על מושיקו וברקע נשמע קטע מוזיקלי יפהפה ששרה גל סרי, הבת של מתי, שמגלם את מושיקו. אני משחק עם גל בגאון בכלוב ואוהב אותה כמו אחות. יש לנו הרבה שיחות משותפות. עבורי הרגע הזה שבו מתי משחק את אבא שלי והבת שלו שרה ברקע, הוא רגע של חסד, שמעטים כמוהו.

על אותנטיות, מקומיות וחומוס מאת ד"ר דפנה הירש

מרצה בכירה במחלקה לסוציולוגיה, למדע המדינה ולתקשורת באוניברסיטה הפתוחה.

משחר ההיסטוריה, מאכלים וחומרי גלם נדדו עם קבוצות אנושיות; אולם דומה, שבמפנה המאה ה־21 הפכה צריכת האוכל לגלובלית וקוסמופוליטית באופן חסר תקדים. היצע המטבחים הזמינים לצרכנים, במיוחד בערים הגדולות, הלך והתגוון; תאגידים רב לאומיים חולשים על נתח עצום מתהליכי ייצור המזון; והאוכל שאנו אוכלים לעתים קרובות חוצה את הגלובוס בדרכו מאתרי הגידול אל הצלחת. לנוכח הגלובליזציה המואצת של המזון, ערכים כמו "אותנטיות" ו"מקומיות" קיבלו משנה חשיבות, והפכו לנקודת ממשק שבין סוגיות צרכניות לסוגיות פוליטיות. גרגר החומוס ובמיוחד גרגר החומוס המעוך) מדגים זאת היטב.

החֶמְצָה, שמה העברי של הקטנייה הקרויה בערבית *חֶמֶץ*], הייתה אחד מצמחי המאכל הראשונים שביתו (מה שאנו מכנים היום "חומוס" הוא למעשה שמו המקוצר של המאכל "חומוס בטחינה", שבמעין תנועה סיבובית העניק את שמו לקטנייה; בספרי בישול מסוף תקופת המנדט עוד אפשר למצוא מתכונים ל"סלט חמצה"). היא בויתה ככל הנראה באזור דרום־מזרח טורקיה של היום, ומשם עברה לארצות הים התיכון, תת היבשת ההודית וצפון מזרח אפריקה ובעידן המודרני גם לאמריקה ולאוסטרליה. השרידים של חמצה מבויתת מהתקופה הנאוליתית המוקדמת שנמצאו באזור יריחו מעידים על כך שהיא הייתה מרכיב בתפריט המקומי כבר למעלה מ־8,000 שנה.

אין בידינו היסטוריה רציפה של המאכל חומוס. מאיר שלו, ולמעשה העיתונאי והסופר מנחם קפליוק הרבה לפניו, טענו שה"חמץ" שבו הזמין בועז את רות לטבול את פתה היה למעשה חומוס, "אותו מאכל תאווה מקטניות מרוסקות" כפי שכתב קפליוק, והפת אינה אלא פיתה. אבל אלו סברות כרס בלבד. המתכון המוקדם ביותר הידוע, שבו חמצה מעוכה מעורבת עם טחינה ותבלינים (ביניהם פלפל, מנטה, טימין, קינמון, כוסברה יבשה ועוד ועוד), מופיע בספר בישול בגדדי מהמאה ה־13, אולם אין לנו מקורות רציפים המאפשרים לשחזר את ההיסטוריה של המאכל במאות שלאחריה. לקראת סוף המאה ה־19 נמכר החומוס ברחובותיה של דמשק בגרסה פשוטה, שכללה חמצה מעוכה מעורבת עם שמן זית, טימין וכמון, או בגרסה מורכבת יותר, שכללה גם

טחינה, זילוף של לימון או מיץ רימונים, חמאה מומסת, ופיסטוקים או צנוברים. אולם מנות אלה לא היו מוכרות בסוריה מחוץ לדמשק, מה שמעיד על כך שהן הגיעו יחסית מאוחר למטבחים מקומיים מחוץ לעיר הגדולה. בראשית המאה העשרים החומוס נצרך, מלבד בסוריה, גם בפלסטין, לבנון וירדן של היום.

בהינתן שמאכלים משתנים תדיר לאורך התקופות ובמעבר בין קהילות, כפי שמעידות הגרסאות של החומוס שהוזכרו לעיל - האם יש בכלל טעם לדבר על "מקור" של מאכל כלשהו? יהא אשר יהא מקורו של החומוס, אין ספק כי היהודים האירופים שהתיישבו בפלשתינה, התוודעו אליו דרך המפגש עם הערבים הפלסטינים, גם אם לא אחת יהודים מזרחים שיחקו תפקיד של מתווכים. גם האחרונים בדרך כלל התוודעו אל החומוס דרך המגע עם הפלסטינים, שכן רוב היהודים שהגיעו לפלשתינה ולישראל מארצות ערב, הגיעו מארצות שבהן מנת החומוס המעוך בטחינה כלל לא הייתה מרכיב בתפריט.

לעומת המנה "חומוס בטחינה", חומר הגלם העיקרי שלה דווקא היה מוכר. בתפריטן של קהילות מזרחיות גרגרי החמצה היו מרכיב חשוב. גם קהילות אשכנזיות הכירו את החמצה בגרסתה כ"ארבעס" או גרגירים מבושלים, אשר נהגו לאכול במסגרת הכיבוד המוגש בחגיגת "שולם זוכר" הנחגגת לבילוי שבת שלאחר הולדת בן. ועם זאת, היהודים שהגיעו מאירופה מיעטו לצרוך קטניות יחסית ליהודים שהגיעו מארצות ערב. באופן כללי הראשונים לא מיהרו לאמץ מנות מהמטבח הפלסטיני. ובכל זאת, היו ביניהם קבוצות שעשו כן, למשל אנשי המושבות, שהעסיקו ערבים וערביות בעבודות המשק ולעתים גם במשק הבית, ואמצו מאכלים כמו מג'דרה ולפעמים גם חומוס. לעומת זאת, מגע ומעבר של מאכלים בין קהילות מזרחיות וערביות בפלשתינה היה עניין שבשגרה. החברה היהודית שהתהוותה בפלשתינה הייתה חברה הטרוגנית, וכך גם הרגלי האכילה שלה.

בתקופת קיצוב המזונות של מלחמת העולם השנייה תזונאיות של מוסדות כויצ"ו ו"הדסה" החלו להמליץ על אימוץ מנות מהמטבח הפלסטיני, אשר לטענתן הפיקו את המרב מחומרים פשוטים ומקומיים. בשנות החמישים, בהקשר של מדיניות קיצוב המזונות והמחסור בבשר, הפך החומוס בהדרגה למאכל אפנתי, במקביל לעלייה בפופולריות של המסעדה המזרחית, לרוב בבעלות יהודית. אבל הפריצה הגדולה של החומוס לתפריט היהודי הייתה דרך תעשיית המזון, כאשר חברת "תלמה" החלה לייצר חומוס משומר בקופסאות כבר בסוף שנות החמישים, והיא זו שלראשונה הצמידה לו את התואר "לאומי". אנו מעדיפים לשכוח את התפקיד של תעשיית המזון בהיסטוריה של הקולינריה המקומית בכלל ושל החומוס בפרט, אבל בשנות השישים רוב האנשים שהתוודעו לראשונה לחומוס התוודעו אל המוצר התעשייתי.

האם העובדה שמקורה של החמצה מאזורנו, שהיא המשיכה להיות מגודלת ולהיצרך כאן לאורך המאות, לעתים בצורה של חומוס, הופך את החומוס למאכל המקומי והאותנטי בה"א הידיעה? "אותנטיות" היא מונח שנועד לייצר הבחנות - בין קטגוריות של מוצרים ובתוכן. מחקרים על "פודיס" (אנשים שאוכל תופס מקום מרכזי בחייהם, לא רק כבילוי אלא גם כתחום עניין ולימוד), מראים, כי בשלושת העשורים האחרונים, שבהם האוכל העממי הפך למושא לגיטימי לצריכה גם עבור "מביני דבר", "אותנטיות" הפכה למושג המאפשר להבחין בין מוצרים בתוך הקטגוריה של ה"עממי". כך, מי שקודם סימנו את נבדלותם דרך צריכה של מטבח עילי, מסמנים אותה היום גם דרך צריכה של אוכל עממי אותנטי" (בניגוד לאוכל עממי שאינו כזה).

מושג ה"אותנטיות", יתרה מזאת, מאפשר להבחין לא רק בין אוכל מקומי לאוכל שאינו כזה, אלא גם בין קטגוריות בתוך המקומי. כך, למשל, נהוג להבחין בין חומוס "עבודת יד" לבין חומוס תעשייתי, בין חומוס שעושים יהודים לחומוס שעושים ערבים, הנחשב לאותנטי יותר, ובין חומוס המיוצר בחומוסייה בעלת ותק של כמה דורות, לחומוס מ"מסעדה מזרחית" בתחנת דלק, גם אם

הבעלים והטבחים הם ערביים למהדרין. למעשה, הפופולריות העצומה של החומוס בישראל - ורוב החומוס שנצרך על ידי יהודים בישראל הוא חומוס תעשייתי - גרמה לכך שחלק גדול מהחמצה המשמשת לייצור החומוס היא מיובאת.

ואי אפשר לדבר על חומוס בלי לסיים בשאלה, האם הישראלים גנבו/נכסו/הפקיעו את החומוס? מצד אחד, במקרה של החומוס, המשמעות של "גניבה", "ניכוס" או "הפקעה" היא ביסודה סימבולית, בשונה מגניבה, ניכוס או הפקעה של משאב סופי כמו קרקעות. ובכל זאת, אי אפשר לטעון שניכוס סימבולי הוא חסר חשיבות; לעתים קרובות יש לו חשיבות עצומה עבור אותן קבוצות שמומחיותן והעבודה הקולקטיבית שלהן אינן זוכות להכרה. (לניכוס סימבולי יכולות להיות גם השלכות כלכליות. יש להניח, שהתחרות על שווקים היא שבעיקר עמדה לנגד עיניו של ראש איגוד התעשיינים של לבנון, בעצמו יצרן חומוס, כאשר ביקש לתבוע מהאיחוד האירופי "מעמד גאוגרפי מוגן" לחומוס כמאכל לבנוני וכך לאסור על תעשיינים ישראלים לשווק את המוצר שלהם בשם הזה - מהלך שבסופו של דבר לא התממש ושעורר תרעומת גם בעולם הערבי). מצד שני, החומוס נצרך בישראל בכמויות עצומות. האם אפשר לומר שהוא אינו "מאכל ישראלי"? במקביל, שיח הגורמה מייחס כאמור אותנטיות ואיכות טובה יותר לחומוס שערבים מכינים.

משמעויות ופרשנויות תמיד מתהוות בהקשר של תהליכים מטריאליים מסוימים. יש להניח שבחברה שוויונית, הענקת התואר "מאכל לאומי" למאכלים ערביים היה עשוי להיות סיבה לגאווה עבור הפלסטינים; במצב של יחסי שליטה ואי־שוויון, הוא נתפס על ידם כ"קולוניאליזם תרבותי". בדיוק לכן, למחווה ההכרה לא תהיה משמעות רבה ללא דה־קולוניזציה גם במישור המטריאלי. מכיוון אחר, יש יופי בכך שהדינאמיקות האוטונומיות למחצה שמתרחשות בשדה התרבות - "מלמטה" אבל לפעמים גם בסיועו הלא מכוון של המרכז - פועלות כנגד ניסיונות ההאחדה ושאיפות ההיבדלות. לעומת חברות מתיישבים אחרות ששמרו על מרחק בטוח מהאוכל של הילידים (כדוגמת אוסטרליה), היהודים שהתיישבו בפלשתינה נכבשו עד מהרה על ידי הטעמים והריחות של המקום.

דמות המת החי בדרמה מאת ד"ר יריב שילה

מרצה לתיאטרון ודרמה. נושא עבודת הדוקטורט שלו היה "מגדר, כתיבה פרפורמטיבית ואוטופיה בקומדיות של מרגרט קוונדיש" (אוניברסיטת בר אילן, 2018). לימד מספר שנים בנתיב לחינוך יצירתי לגיל הרך במכללת סמינר הקיבוצים, ריכז מגמות תיאטרון בבתי

ספר תיכוניים בארץ ומלמד בהן, וכן ביים בבתי ספר למשחק ומנחה סדנאות. כשחקן השתתף בכמה פרויקטים בתיאטרון ובטלוויזיה, וכמתופף הופיע בארץ וברחבי אירופה.

המת החי הוא חלק בלתי נפרד מהדרמה מאז יוון העתיקה ועד ימינו אנו. אך מה החשיבות של דמות זו ומדוע התיאטרון עושה שימוש נרחב במת החי? המת החי היה בעבר בחיים ומת בנסיבות מסוימות ולמרות המוות הפיזי, הוא ממשיך להתקיים ולקיים אינטראקציה עם הקרובים לו בעולם החיים. על אף הסתירה, אנו הצופים מסכימים עם הקונבנציה של שיבוש הסדר הטבעי המתרחש על הבמה, אך אנחנו לא יכולים להישאר אדישים למפגש עם המוות.

מעבר לריגוש, לזעזוע ולקיום המגע המטלטל עם המת החי, גם של הדמויות עצמן במחזה וגם שלנו הצופים, המת החי מציב מולנו מראה ומעמת אותנו עם החרדה האקזיסטנציאליסטית, עם חוסר הוודאות ועם הארעיות שבקיום האנושי. הנכחת המוות על הבמה היא כלי אפקטיבי להצגת נושאים אוניברסליים. מכאן, שלדמות זו יש משמעויות עמוקות בתחום החברתי, הפוליטי, הפסיכולוגי ואפילו הלאומי.

דרך מספר דוגמאות בולטות מתחום הדרמה והתיאטרון, ננסה לעמוד על ייחודו של המת החי:

אחת העדויות הראשונות להופעת המת החי בדרמה נמצאת בטרגדיה היוונית החותמת את האורסטטיאה - נוטות החסד לאייסכילוס (המאה ה־5 לפנה"ס). לאחר רציחתה על ידי בנה אורסטס, חוזרת קליטמנסטרה בתחילת המחזה כרוח ומבקשת מהאריניות (אלות הנקם), לרדוף את אורסטס ולנקום את מותה.

רוחה של קליטמנסטרה חושפת את המורכבות הרבה בתחום האתיקה, המוסר והצדק ומעמידה למבחן את החוקים של הדמוקרטיה המתהווה בעיר־מדינה ("פוליס"). תושבי העיר־מדינה, אשר היו בעלי מודעות פוליטית מפותחת, צופים בשאלות עמוקות ויסודיות הנוגעות להם כאזרחים. הצגת מורכבות זו על ידי רוחה של קליטמנסטרה, מעלה נושאים חשובים, כגון: הפרט, נקמת דם, משפט, עשיית צדק, בחירה אישית ואחריות. כך מנסה הטרגדיה היוונית לממש את תפקידה - להפוך את אזרחי העיר־מדינה לטובים יותר. לאורך ההיסטוריה של הדרמה הכתובה, מופיע המת החי גם במחזאות הרומית, במחזות המוסר של ימי הביניים, במחזאות הרנסאנסית, בתיאטרון האליזבתני, במחזאות מהתקופה הרומנטית, המודרנית והפוסט מודרנית, וכמובן גם במחזאות היהודית והישראלית מתחילת המאה ה־20 ועד הזמן הנוכחי. ההופעה המפורסמת והמדוברת ביותר של דמות המת החי נמצאת באחת מיצירותיו הגדולות של שייקספיר - דמותו של המלך המת המופיעה כרוח במחזה המלט נסיך דנמרק. האב המת דורש מהנסיך המלט לחקור את הרצח ולחפש נקמה.

הופעת הרוח מתרחשת כבר בתחילת המערכה הראשונה ומערערת את המלט לחלוטין. הציווי של הרוח לנקמה מדריך את המלט לכל אורך המחזה וגורם לו לזרוע הרס וחורבן בכל מקום שבו הוא נמצא. המגע עם המוות גורר את המלט למסע ייסורים הגובל בטירוף עד ביצוע הרצח: "הרוח

שראיתי היא, אולי, מכת מזיקים [...] (נוסח עברי: ט. כרמי), מעיד המלט ואמנם היא כזו. המת החי ממשיך להתקיים במצפוני ובזיכרוננו של המלט וכך הוא משפיע על מהלך האירועים במחזה.

המגע עם עולם הרוחות בא גם לידי ביטוי במחזה היהודי הקנוני הדיבוק: בין שני עולמות מאת ש. אנ-סקי (1918). סיפור על אהבה לא ממומשת בעולם החיים בין חנן ללאה. חנן, בחור ישיבה אביון, מת מצער כאשר שומע כי לאה, אהובתו, עומדת להתחתן עם אחר. נשמתו של חנן לא עוברת לעולם הבא וממשיכה להתקיים בעולם הזה כדיבוק בגופה של לאה. לקראת סוף המחזה, מצליחים הרבנים להוציא את הדיבוק מגופה ומשאירים את לאה לבד בחדרה. באותו זמן לאה מבחינה בחנן, החוזר לעולם החיים כרוח, ומדברת אליו. חנן מתוודה על אהבתו אליה ולאחר צאת נשמתה, השניים מתאחדים במוות ומממשים את אהבתם כשברקע נערכים לטקס החתונה של לאה.

הופעת המת החי כתופעת דיבוק, מציגה את המאבק התמידי הניצב בין שני עולמות מנוגדים: המאבק בין העולם המודרני והקדמה לבין שימור הדת והמסורת. המת החי מייצג את העולם המיושן ההולך ונעלם, אבל עם זאת, מבקש לבחון את הסדר החברתי-תרבותי החדש המתחולל בחברה היהודית בעקבות תנועת ההשכלה, אשר קראה להתחדשות רוחנית ולתחייה תרבותית בקרב העם היהודי. כך, דרך רוחו של חנן, חושף אנ-סקי את רצונו להשתחרר מבבלי המסורת ולממש את הסדר החילוני-חברתי-תרבותי החדש בקהילה.

המת החי מופיע גם בשירה העברית של ימי קום המדינה (נתן אלתרמן, חיים גורי), ובמחזות תש"ח (בערבות הנגב, 1948 כותבי דור תש"ח עיצבו דמות יהודי חדש - עובד אדמה, סוציאליסט ולוחם אשר מקריב עצמו למען המולדת. דמות היהודי החדש צמחה כתגובת נגד לדמות היהודי שעוצבה עד לתקופה זו – גלותי, חסר אונים וחלש. נפילת הבנים למען האידיאל חיזקה את הקשר עם האדמה המקודשת והצדיקה את ההקרבה האולטימטיבית. על ידי טשטוש הגבול שבין חיים ומוות, חרטו היוצרים בתודעת הקולקטיב את דמות המת החי כדמות נצחית. כך קיבע המת החי את האמרה הידועה: "במותם ציוו לנו את החיים").

בסוף שנות ה־60 כותב חנוך לוין סאטירות פוליטיות מהדהדות המתכתבות עם אווירת האופוריה שלאחר הניצחון במלחמת ששת הימים (את אני והמלחמה הבאה, 1967; מלכת אמבטיה, 1969 קטשופ, 1969). במחזות אלה לוין מעצב את המת החי בניגוד מוחלט לדמות הצבר של ימי קום המדינה ומלחמת השחרור. דרך דיאלוג עם מיתוס הצבר ועיצוב המת החי כדמות נטולת הרואויות, לוין מביע ביקורת חברתית-פוליטית כלפי המלחמה, תוצאותיה והמחיר הכבד המתלווה אליה.

מעבר להיותו כלי ביקורתי פוליטי-חברתי, למת החי יש גם היבט פסיכולוגי. במסה האלביתית מאת זיגמונד פרויד (The Uncanny, 1919), פרויד מצביע על תופעה פסיכואנליטית שגורמת לתחושה של זרות ואי נחת בתוך המרחב המוגן והפרטי - הבית. תחושת ה"אלבית" נגרמת, בין היתר, בשל הופעת המת החי, אך לא נשארת רק במרחב הפרטי אלא גם משקפת באופן אוניברסלי את מצבו של האדם בתקופה המודרנית - מצב של חוסר איזון וחוסר שייכות בנוגע לעצמו, למקומו ולארץ מולדתו. בהצגה שלפנינו הבן של מושיקו הגדול מאת גיל ארי (כהן 2022), מופיע לפתע מושיקו (האב המת) בביתו של בנו נועם בפרוץ. המפגש ביניהם, בחלל הפרטי של נועם, גורם לאי נחת מצד הבן. חוויות הילדות של נועם אשר הודחקו חוזרות כעת עם הופעת האב המת ונתפסות כזרות ומאיימות. התהליך הנפשי המתחולל אצל נועם, מכיל בתוכו תחושה של ניגודים - חוויה

מוכרת אך גם זרה ומאיימת. לפי פרויד, תחושה זאת נגרמת על ידי קונפליקט מרכזי בילדות שהודחק ועכשיו חוזר בצורה אחרת בבגרות. הדיאלוגים בין נועם לאביו המת, מעוררים מחדש את תחושת האהבה-שנאה כלפי האב ואת החוויות הקשות בילדות שהיו מודחקות עד כה: כעס,

התעללות מצד האב ואישור לאהבה שכל כך רצה אך מעולם לא קיבל. זאת ועוד, נועם בודק תוך כדי רפלקציה מול עצמו ומול אביו המת, את מקומו כאבא לעתיד ואת הדרך לשבור את המעגל. בסופו של דבר ניתן להבחין כי למת החי שימושים רבים בדרמה ובתיאטרון ודמות זו היא כלי רב עוצמה ויעיל לחקר נושאים ורעיונות מורכבים ועמוקים. ביניהם: ביקורת חברתית-פוליטית-לאומית, חקירה של אספקטים פסיכולוגיים, מיסטיקה, קיום, מוות, שיבוש הסדר הטבעי והשלכותיו ומקומו של האדם בעולם.

הקולינריה הישראלית בפר"ז

סיורים מודרכים בפר"ז אורלי חזן ויצמן

נולדתי וגדלתי באילת. ספגתי את האהבה לאוכל מילדות. אמי בישלה ברמה של שף והרבתה לארח. בגיל 20, לאחר השירות הצבאי, הגעתי לחופשה בפר"ז והתאהבתי בה. הרגשתי שזה המקום שבו אני רוצה לחיות. בתקופה הראשונה שלי בפר"ז עבדתי בשירות המדינה, אבל בשלב מסוים אמרתי לעצמי שאם אני גרה בבירת הקולינריה העולמית, כדאי שגם אעבוד בתחום התיירות והקולינריה. יצאתי לדרך עצמאית והפכתי למדריכת סיורים לישראלים, בדגש על סיורים קולינריים. לאט-לאט התחלתי להכיר אנשי מקצוע מהתחום שפתחו מסעדות בפר"ז וכמובן ביקרתי בעוד ועוד מסעדות. ככל שהתעמקתי בתחום, הלכה והתעצמה האהבה שלי לפר"ז ולתרבות האוכל הייחודית שלה. בעיקר ריתק אותי המפגש עם שפים ישראלים צעירים עם חלום לכבוש את פר"ז.

אחד מהם הוא נועם, כמו גיבור המחזה, שף אוטוידקט מבריק. הכרתי אותו כשהשתתף באחד הסיורים שלי. מגיל צעיר הוא נמשך למטבח. החל לעבוד אצל השף אסף גרניט שזיהה מהר מאוד את הפוטנציאל שלו ושלח אותו לפר"ז לעבוד במסעדות שבבעלותו. שף ישראלי צעיר ומבטיח נוסף הוא מתן זקן. מסעדת הגורמה שלו ממוקמת במרחק נגיעה מפאלה-רויאל, יש בה 20 מקומות ישיבה בלבד והתפריט שלה ייחודי ושופע. קשה לתאר את החוויה הקולינרית המושלמת שלה זוכים הסועדים במסעדה שלו. כל מנה שטעמתי אצלו צרובה בזיכרון.

מה סוד הקסם של השפים הישראלים בפר"ז? השפים הישראלים הצליחו להקסים את הפריזאים במנות שנחשבות לאוכל רחוב עממי בישראל: החומס, הטחינה, הל' ב' ה', הקינוח שמוגש ללא כלים ישר על השולחן... הפריזאים התאהבו במטבח הישראלי האקזוטי, בתעוזה הישראלית שלא הייתה מוכרת להם ובטאץ' המיוחד שהצליח לענות לדרישות החך המקומי, שעם השנים הפך לפחות שמרני ונאמן למטבח הצרפתי מסורתי. ישנם גם שפים ישראליים שמקפידים שלמסעדה הפריזאית שלהם תהיה תעודת כשרות (גם אם בארץ הם מגישים מזון לא כשר), כדי לענות על דרישת הקהילה היהודית המקומית. כך למשל, רשת המסעדות "מזנון" של אייל שני שכולן כשרות בפר"ז. עם זאת, התהילה היא לא מנת חלקם של כל השפים הישראליים בפר"ז. המסע אל המסעדה הנכספת כרוך בלא מעט קשיים, בעיקר קשיי מימון. בחלק מהמקרים, המשקיעים הם אלו ש"צדים" את השפים הישראלים, מציעים להם להשתקע בצרפת ומסבסדים את הקמת בתי העסק. לכאורה, עסקה מושלמת. למה "לכאורה"? כי המחיר שהשפים משלמים על המימון והסבסוד הוא שותפות עסקית והיעדר עצמאות. בשל התנאים הדוקוניים, גם גדולי השפים נכשלו. אסף גרניט, למשל, זוכה להצלחה עצומה בפר"ז ופתח כבר את המסעדה הרביעית שלו בעיר, אך בד בבד גם נאלץ לסגור את המסעדה הראשונה שלו. קושי נוסף הוא גיוס עובדים. בחלק מהמקרים השפים מעסיקים אנשי צוות ישראליים שעבדו והוכשרו במסעדות שלהם בישראל. אך הדרישות הגבוהות, קצב העבודה המטורף, העומס והמתחים שנוצרים, גורמים לעובדים לפרוש כנפיים עם הזמן ולהתפתח באופן עצמאי. חלקם פותחים בתי עסק בסגנון ישראלי, פחות יוקרתיים ויותר נגישים מבחינת המחיר.

שף ישראלי שרוצה להצליח בפר"ז, רצוי שיביא ערך מוסף מזרחי תיכוני. זה עונה על הביקוש בקרב הלקוחות הצרפתיים. התיירים הישראלים שמגיעים לפר"ז נחלקים לשניים: אלה שמתעניינים אך ורק במטבח צרפתי אותנטי, ואלה שמקווים להיות בני המזל שיזכו להזמין שולחן באחת המסעדות היוקרתיות של השפים הישראלים, כמו אסף גרניט. אין ספק שהקמפיין הפרסומי ברשתות החברתיות מטה את הכף לטובת האופציה השנייה... אך הסיורים שאני עורכת הם על טהרת האוכל והמטבח הצרפתי, באזורים שאליהם מגיעים בעיקר מקומיים לסעוד ולרכוש מוצרים.

התגובות של התיירים הישראלים בתום הסיור מעידות שלמטבח הצרפתי יש מקום נכבד בעיניי
ישראלים מביני עניין.

Orly Hazan Wizman - סיורים מודרכים בפריז פייסבוק

<https://www.facebook.com/orly.hazanwizman> אינסטגרם

https://www.instagram.com/orly_hazan_wizman

קרן יונה אתינגר-הווארד גילמן

ההצגה הבן של מושיקו נתמכת ע"י קרן יונה אתינגר-הווארד גילמן

הקרן הוקמה על ידי עיריית תל אביב באמצעות קרן תל אביב לפיתוח והתיאטרון הקאמרי, קרן הווארד גילמן לתרבות ישראל ומשפחת יונה אתינגר. מטרת הקרן לקדם הפקות ייחודיות ולסייע בהפקת אותם מחזות שיימצאו מתאימים. הווארד גילמן ז"ל השקיע מאמצים בלתי פוסקים בשיפור תנאי החיים של האדם וסביבתו בתחומי החינוך, הבריאות, שימור הסביבה, הגנת חיות הבר וטיפול מינים נכחדים. הוא תמך במחקר רפואי, במוסדות חינוך, במוסדות תרבות ואמנות, והירבה לטפח כשרונות צעירים. קרן הווארד גילמן לתרבות ישראל ממשיכה את מסורת משפחתו ותומכת במוסדות תרבות ישראליים, ביניהם: אוניברסיטת תל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, התזמורת הפילהרמונית הישראלית ועוד. יונה אתינגר ז"ל היה מעורב בעשייה האמנותית והחינוכית בארץ: קרן התרבות אמריקה ישראל, התזמורת הפילהרמונית הישראלית, אוניברסיטת תל אביב, בית התפוצות ע"ש נחום גולדמן, האקדמיות למוזיקה ע"ש רובין בירושלים ובתל אביב ועוד ועוד. במשך שנים רבות היה יונה אתינגר ידיד קרוב של התיאטרון הקאמרי וליווה את פעילותו של התיאטרון בעצה ובמעש. להקת התיאטרון הקאמרי כגוף וכפרטים הסתייעה בו לא אחת. בשנת 1961, כשהקאמרי עבר למשכנו ברחוב דיזנגוף, תרם יונה אתינגר את המסך לבמת האולם החדש. נעלה את המסך לזכרו של ידיד יקר ואוהב התיאטרון הקאמרי.

The son of the great Moshiko Is supported by the Howard Gilman Yona Ettinger fund

The fund was created by the Tel Aviv Municipality via the Tel Aviv foundation and the Cameri Theatre of Tel Aviv. The Howard Gilman Israel Culture Foundation and the family of Yona Ettinger. The fund promotes the production of outstanding plays. Howard Gilman was committed to improving the quality of life. He was dedicated to the conservation of nature and the preservation of endangered species. He promoted medical research, higher education, cultural and artistic programs and cultivating young talent. The Howard Gilman Israel Culture Foundation continues his family's time-honored tradition supporting Israeli cultural institutions such as: Tel Aviv University, the Tel Aviv Museum of Art, the Israel Philharmonic Orchestra and more. Yona Ettinger was always a deeply committed supporter of cultural and educational activities in Israel: The America-Israel Cultural Foundation, the Israel Philharmonic Orchestra, Tel Aviv University, the Nahum Goldman Museum of Diaspora, the Tel Aviv Museum of Art, the Rubin Music Academies in Jerusalem and Tel Aviv, and many other organizations. For many years Yona Ettinger was a close friend of the Cameri Theatre and was involved in all aspects of its activities. Members of the Cameri, both as a group and as individuals, could always rely on his friendship. In 1961, when the Cameri moved to its location on Dizengoff Street, Yona Donated the curtain for the new stage. Let us raise the curtain in memory of a true friend of the Cameri Theatre.

היוצרים

גיל ארי כהן מחזאי

שחקן ומחזאי. בוגר בית צבי. כתב את המחזות, לתיאטרון השעה: פנתר (זוכה פסטיבל סוליקו להצגות יחיד 2022). חג המחזמר המקורי 2021: עמירם. משחק בתיאטרון, בקאמרי: איבנוב, אויב הציבור. הבימה: שייקספיר מאוהב, זורבה היווני. באר שבע: סוליקא, הפקר. התיאטרון הארצי לילדים ונוער: הלהקה. הספרייה: חתונה מושלמת, מיקה שלי.

עירד רובינשטיין במאי

במאי הבית של התיאטרון הקאמרי. שחקן, במאי ומחזאי. בוגר בית צבי. בוגר קורס משחק מול מצלמה בהדרכת רותי דייכס. עבודות לתיאטרון, בקאמרי: אותלו (במאי), מיזרי (במאי), הנכד (במאי, כתב עם גור קורן ומשחק), אהבה ומגפה (במאי וכותב הפרק הזדמנות), הטנק (במאי וכותב), אדיפוס (במאי), לילה לבן (תרגם ועיבד עם גור קורן). בית ליסין: מלך הכלבים במאי וכותב), הר לא ז (במאי), לילה אחד מרקוביץ' (במאי וכותב). גשר: במנהרה (במאי), המחברת הגדולה (במאי), מר ורטיגו (במאי וכותב). הבימה: קורילונס (במאי), 1984 (במאי). באר שבע: רומיאו ויוליה (במאי), גרין מייל (במאי וכותב), דונה פלור נשואה לשניים (במאי וכותב). חיפה: משהו למות בשבילו (במאי). הסימטה: יחסים מסוכנים (כתיבה), אגף 6 (כתיבה). כתב את התסריט מקוללים. כשחקן תיאטרון, בקאמרי: רומיאו ויוליה. באר שבע: הגיבן מנוטרדם. כשחקן קולנוע: בית לחם, הבוזדים, מכתבי אהבה במלחמה, סינדרום ירושלים (הפקה גרמנית-ישראלית). טלוויזיה: שלטון הצללים, מטומטמת, מצולמים 2, חטופים 2.3, בשבוע, נעלמים, אופוריה, רמזור. פרסים: פרס התיאטרון הישראלי 2015 על בימוי רומיאו ויוליה. פרס התיאטרון הישראלי 2017 על בימוי מלך הכלבים. בקאמרי פרס מילוא על בימוי אותלו והטנק. זוכה פרס "קיפוד הזהב" על עיבוד אגף 6 לבמה. במהלך לימודיו זכה בעשר מלגות, בהן קרן שרת. עבודותיו הוצגו בפסטיבלים שונים בעולם, בהם: הפסטיבל הבינלאומי למחזות שייקספירים בקראיובה, רומניה, פסטיבל גן הדובדבנים בניו יורק ובפיטסבורג ופסטיבל FITUB בברזיל.

אדם קלר עיצוב תפאורה

למד בחוג לעיצוב במה בבית הספר לאמנויות הבמה סמינר הקיבוצים. בין עבודותיו לתיאטרון, בקאמרי: קן הקוקיה, הריון, הנכד, אלוהי הקטל, וניה. הבימה: כפרה. גשר: הרצל אמר, קיץ במריאננד, רוח התיאטרון, המחברת הגדולה. ביידישפיל: לישראל וחזרה. החאן: חלום ליל קיץ, פילוקטס, כנרת כנרת, פונדק הרוחות. באר שבע: בימינו לא יוצאים לדו קרב. להקת המחול קמע: מתיאוס פסיון, לא נודע, מנמוסין. בית ליסין: מזל טוב אני אבא, לא לשכוח לאהוב (התיאטרון של באדן גרמניה ותיאטרון בית ליסין). תיאטרון נחמני: גאולה. חיפה: תופעות לוואי, אמא תרזה איננה. אנסמבל הרצליה: מפגש באין סוף.

זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשנת 2015 על עיצוב התפאורה להצגה כנרת כנרת בתיאטרון החאן. זוכה פרס תיאטרון הילדים לשנת 2011 וזוכה בפרס בקטגוריה עיצוב תלבושות בפסטיבל חיפה להצגות ילדים לשנת 2011 להצגה משהו נפלא עומד לקרות.

מוני מדניק עיצוב תלבושות

בוגר החוג לעיצוב אופנה במכללת שנקר. מעצב אופנה ותלבושות לבמה. מרצה בכיר בשנקר. מנחה מיזמים בעיצוב ובציור. מרצה סמינר על מחקר אקדמי בנושא תולדות הלבוש בארץ ובאיטליה. עבודות עיצוב תלבושות לתיאטרון, בקאמרי: קומדיה של טעויות, חברות הכי טובות (עם בית ליסין), איבנוב, עמודי החברה, מצחיקונת, אל נקמות, תיקון, הטנק. בית ליסין: בחורים טובים, שיינדלה, אחרון ימיה, אחים בדם, משאלה אחת ימינה, אשה בעל בית, אהבת מוות. באופרה הישראלית החדשה: ירושלים. גשר: הלילה ה־12. באר שבע: עלי כינור, קומפני, הכל אודות חווה. מדיטק: נשים קטנות, אמיל והבלשים, אורה הכפולה, ציפור הנפש, מלך היהודים. תיאטרון הקיבוץ: שמונה בעקבות אחד, תרגול כפרות, אל עצמי, תמונה משפחתית. תמונע: מר קולפרט, אצל אווה, שמלה. בית הספר למשחק בית צבי: ברנשים וחיכות, ירמה, תזמורת על תנאי. יורם לוינשטיין: שש נפשות מחפשות מחבר, רשומון, מומו, לחיות טוב יותר, פרוייקט לארמי. גודמן: על עכברים ואנשים, סקפן. זוכה פרס עיצוב תלבושות בתיאטרון המדיטק: אורה הכפולה 2009, ציפור הנפש 2010.

רועי ירקוני מוזיקה מקורית

מלחין, פסנתרן ומעבד מוזיקלי. מנהיג ההרכב "פאניק אנסמבל". חבר בלהקת "נקמת הטרקטור". אלבום EP עם קרני פוסטל: רחוק מדי. עבודות לתיאטרון, בקאמרי: אותלו, מיזרי, הנכד, אהבה ומגפה, הטנק, אדיפוס. הבימה: קורילונס, 1984, אמא אמרה שאסור. בית ליסין: הר לא זז, הקומה השלישית, מלך הכלבים, לילה אחד מרקוביץ'. גשר: מר ורטיגו, במנהרה. באר שבע: גרין מייל, דונה פלור ושני בעליה. החאן: גן הדובדבנים, המקצוען, זהו אדם, משחית הסכינים הסיני, שלוש נשים מחכות. חיפה: גזע, תש"ח. המדיטק: מושלמת, דודי שמחה. תיאטרון השעה: לאסוף את השברים, מסביב לעולם ב־80 יום, אוזו ומוזו מרחוב קאקארזו, הדייג ודג הזהב, האסופית, הברווזון המכוער, הזמיר, האריה והעכבר. תיאטרון הקרון: הגשם של סבא אהרון. תמונע: ביחד, משחקי חברה, תנשמת, מגובה דשא, לפרק ולחבר ת'צורה. תיאטרון בובות: ספר הג'ונגל-אגדה הודית, המסע אל האי אולי, אלמלא, הרוקמת, המעבדה של גברת סטרגה, האבולוציה של האהבה, פרנהיים, אגדת טבע, המוזה של ביאליק. פסטיבל עכו: הדרך לעין חרוד. קבוצת תיאטרון רות קנר: הוא הולך בשדות. קולנוע: פנסיון פראכט, ואריאנט פולגאר, המלחמה האחרונה של ילדי טהרן, מבצע נפתלי, טופו. עבודות מחול, הרמת מסך: אנו, Unter den Linden, רעב. הזירה הבינתחומית: החתונה, פרויקט הזירה. פסטיבל ישראל: מרק אהבה. יצירת מוזיקה, למיצג: פיתום. לאפליקציה: Talking friends. עבודות הפקה, נגינה ותזמור: בטיפול, מיתה טובה, חמש שעות מפרז, בוקר טוב אדון פידלמן, שטיסל, תמרות עשן, להוציא את הכלב, לא הבטחתי לך, איזה מקום נפלא, והארץ הייתה תוהו ובוהו. זוכה פרס המוזיקה בפסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים 2017 עבור הגשם של סבא אהרון, תיאטרון הקרון.

מתן פרמינגר עיצוב תאורה

יוצר ומעצב תאורה להפקות תיאטרון ומחול בפסטיבלים ובתיאטראות שונים. בוגר תואר ראשון בחוג לאומנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין יצירותיו לתיאטרון, בתמונע: ויהי חושך (במסגרת פסטיבל א־ז'אנר), אור עבודה (במסגרת פסטיבל אינטימאנס). עיצוב תאורה לתיאטרון, בקאמרי: רינגו, שלום לך ארץ, בואו נפתח את זה. החאן: הבית הנקי. פסטיבל ישראל: קשרי רוח

(נאוה צוקרמן). כמו כן בפסטיבל עבו (2015, 2013, 2021, 2019). פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא (2016-2022). פסטיבל התיאטרון לילדים הבינלאומי בחיפה (2019, 2021). תיאטרונטו 2022 (2014, 2017). בצוותא, תיאטרון יפו, תיאטרון אורנה פורת, תיאטרון ארצי לנוער, תיאטרון לילדים ונוער באר שבע, תיאטרון הנפש, תיאטרון הספרייה, ניסן נתיב, סמינר הקיבוצים, גודמן, יורם לוינשטיין, בית צבי. משנת 2013 מנהל טכני ומורה לתאורה במגמת התיאטרון בתיכון אלון ברמת השרון.

גל סבו עיצוב תנועה

במאית ומעצבת תנועה לתיאטרון. בוגרת תואר שני במגדר באוניברסיטת תל אביב ותואר שני בכוראוגרפיה באקדמיה למוזיקה ומחול בירושלים. בוגרת תואר ראשון ותעודת הוראה ממכללת סמינר הקיבוצים במסלול תיאטרון-מחול. עיצוב תנועה, בקאמרי: טרמפולינה. בתמונה, פסטיבל אדינבורו, פסטיבל לחטי, פסטיבל גוטנברג, פסטיבל רייקיאויק (זוכה פרס בחירת האמנים פסטיבל גוטנברג. זוכה פרס Outstanding Performance ופרס בחירת האמנים בפסטיבל רייקיאויק) להצגות שיצרה: ברוך שלא עשני, ברוך שפטרנו. יוצרת שותפה בצוותא: נפגש בזריחה. יוצרת המופע: גליות (הנסיך). זוכת פרס עיצוב התנועה להצגה אגדת הילדה והעורבים (פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים, בבימוי אלה תמרי ועמית אפטה). עיצבה תנועה להצגות, באינקובטור: לא חשוב הניצחון. פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים: ספר השיאים של פוז. תמונה: אפס נקודה אפס אחת ועוד. השתתפה ביצירות: לשירת התקווה, אימגו, אחדות.

גור קורן דרמטורגיה

בוגר בית צבי. דרמטורג התיאטרון הקאמרי. מחזות שכתב לתיאטרון הקאמרי: רומיאו ואמא (עם גלעד קמחי. גם משחק בהצגה), לא לריב (גם משחק בהצגה), פחד ותינוב בדן פנורמה (מתוך אהבה ומגפה), שני אנשים בלילה (גם משחק בהצגה), גרושים, לילה לבן (תרגם ועיבד יחד עם עירד רובינשטיין). עשה דרמטורגיה בקאמרי להצגות: שלום לך ארץ, בואו נפתח את זה, פיקוח נפש, טרמפולינה. מחזות שכתב לבית ליסין: המוגבלים, השחקנית (בהצגה שיחק גם כמחליף). משחק בתיאטרון, בבית ליסין: עקר בית (כמחליף). בגשר: בין לילה ובין שחר, רביזור, דון ז'ואן, אנטי. כתב את המחזה חמישה קילו סוכר לתיאטרון גשר ושיחק בתפקיד הראשי. בתיאטרון מלנקי: תותים בקיץ. בצוותא: מיה לוין מתה ומגולגלת בשטיח. כתב את מופע היחיד של דב נבון. בטלוויזיה: צומת מילר, מטומטמת, דוז פואה, חיות בר. תרגום מחזות: ההצגה חייבת להיגמר (בית ליסין), ציד המכשפות (יחד עם גלעד קמחי בתיאטרון הקאמרי). המחזה חמישה קילו סוכר השתתף בפסטיבל ברייטון 2015 בהפקה בריטית, והוצג בתיאטרון העירוני של ביאליסטוק, בפולין. פרסים: פרס קומדיית השנה לשנת 2014 להצגה המוגבלים, זכה בפרס מחזאי השנה על המוגבלים, המחזה הוצג ברומא, בצ'כיה ובשווייץ (בשיתוף המכון למחזאות ישראלית).

אליענה מגון עוזרת במאי

במאית, שחקנית, מדבבת. בוגרת לימודי בימוי בסמינר הקיבוצים. בוגרת תואר ראשון בחינוך והוראה. בוגרת הקורסים "צ'בק" ו-"טכניקה". עבודות בימוי בתיאטרון, פסטיבל "כאן ועכשיו" בקאמרי: יש לי רעיון לסטארט אפ! (זוכת פרס הבימוי), הסליק, רואה לך בעיניים. פסטיבל "פותרים במה" בבית ליסין: החופש של ג'קי, רואה לך בעיניים. פסטיבל עכו: על הגבעה, על ארץ לעולם לא -

מחזמר סאטירי (פרס האנסמבל, פרס המוזיקה). צוותא: מלנכוליה, אנחנו צריכים לדבר. כעוזרת במאי, בקאמרי: וניה. החאן: הסבתות. טלוויזיה: השיר שלנו, מרחק נגיעה, נשרים, בוחרות במדע. בקולנוע: כנפיים שבורות. עבודות דיבוב: לילו וסטיץ', נרניה, מפרץ ההרפתקאות ועוד. מורה ובמאית ב"קאמרי" ACADEMY .

המשתתפים

עמוס תמם נועם, שף

בוגר סמינר הקיבוצים, בוגר סדנת משחק מול מצלמה של רותי דייכס. משחק בתיאטרון, בקאמרי: הבדלה, קזבלן, חשמלית ושמה תשוקה (עם הבימה), כבוד אבוד, מצחיקונת, איסמעיליה, אותלו, קרוב יותר, גאון בכלוב, אדיפוס. תיאטרון ערבי-עברי: בחזרה לסערה. צוותא וסמינר הקיבוצים: מזריץ'. התיאטרון המסחרי: הגליל התחתון, שלושת המוסקטרים. קולנוע: עכשיו או לעולם לא, נזזה אל פואד, שלוש אימהות, גיבורים קטנים, טור אחד לחלום, כידון, ילד טוב ירושלים, לעבור את הקיר, פרדיננד, הלומים, ג'ארהד: חוק השבות. טלוויזיה: השיר שלנו, סברס: תקרא תצליח, מסודרים, אחת אפס אפס, עספור, שביתה, אקסטרים מייקאובר, סרוגים, המדובב, The Spy, ג'ודה, מנאייכ. על משחקו בסדרה מנאייכ זכה בפרס האקדמיה לטלוויזיה בקטגוריית שחקן המשנה הטוב ביותר בסדרת דרמה. זוכה מלגת קרן אמריקה-ישראל למשחק. זוכה פרס האקדמיה על תפקיד ראשי בסדרה אחת אפס אפס.

אנסטסיה פיין דניאל, אשתו

בוגרת בית צבי. משחק בתיאטרון, בקאמרי: אופרה בגרוש, מפיסטו, עמודי החברה, שליחותו של הממונה על משאבי אנוש, ציד המכשפות, קרוב יותר, מחוברים לחיים, שני אנשים בלילה, וניה, מותו של סוכן. קולנוע: מכתוב, שאיפה לחיים. טלוויזיה: תא גורדין 2, החדש, JUDA, המדובב, ירושלים, בוגד. זכתה בפרס צבי קליר על הצטיינות בשלוש שנות לימודיה. כמו כן זכתה במלגות קרן שרת, אלי לאון, שירה צייטלין, אפרים בן זאב, ניורה ושמאל רודנסקי, אוהד (דדי) ניסים, קרן משפחת גוזמן.

מתי סרי מושיקו, אביו של נועם

זמר, שחקן, יוצר ומגיש. בוגר בימוי קולנוע בקאמרה אובסקורה. שירת בצוות בידור חיל האוויר. משחק בתיאטרון, בקאמרי: אדם הוא אדם, סיפור גן העדן, יוליוס קיסר, מקום אחר, מעגל הגיר הקווקזי, יסורי איוב, הסוחר מוונציה, קולי קולות קלים, ילדי הירח. הבימה: ללכת עד הסוף, חתונת הדמים, עסק משפחתי קטן. בית ליסין: המלך, אחד משלנו, גן עדן דרום, ספר הגונגל, מימונה. חיפה: מפעל חיין, רמבטיקו. באר שבע: חלום אחר, יש לי כינרת, הלב הלבן. תיאטרון יובל: סטריפטזי אחרון, הזמן הצהוב, אלאדין. הופעות יחיד: מארגוב לארגוב, צומת ברמן לביא, מאוהב ירושלמי, פותחים שולחן, שאנסון תל אביב (מחווה ליוסי בנאי). קולנוע: חמש חמש, קופסה שחורה, יהושע יהושע, מקס ומוריץ, בלדה לאביב הבוכה. טלוויזיה: זהו זה (היה בצוות המנחים), בטברנה של מתי, משחק החיים. בימים אלה רואה אור ספרו הראשון: מחשבות על פרשת השבוע.

ריטה שוקרון מירי, אמו של נועם

שחקנית קולנוע, טלוויזיה ותיאטרון. בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. משחק בתיאטרון, בחאן: המרפסת. תיאטרון המדרגות: וויצק. תיאטרון אורנה פורת: הלילה הזה. התיאטרון העברי: איננה עמרי, סבוטאג. קולנוע: קריוקי, אגדת חורבן, אנשים כתומים, כבוד, לרקוד, מטאליק בלוז, הכוכבים של שלומי, סוף המשחק, סיפור שמתחיל בלווייה של נחש, לחם, ספר נשים, נציב

המלח. טלוויזיה: השוטרים (עונה 1-2), מלכה, סיפורה של לינור אברג'יל, שקשוקה, מצולמים, ד"ר קוראז', נחמה, להעיר את הדוב, בשבילה גיבורים עפים, אטלנטיקה, טור אחד לחלום, הכבוד של מרציאנו, עספור, השיר שלנו, תיק סגור, החבר'ה הטובים, פאזל, טירונות, משפחה וחצי, תמונות יפואיות, רצח למהדרין, עניין של זמן. פרסים: זוכת פרס אופיר לשחקנית הטובה ביותר בסרט קריקי. זוכת פסטיבל עכו לתיאטרון אחר.

מורן ארביב גנס מיכלי, אחותו של נועם

בוגרת סמינר הקיבוצים. בוגרת קורס משחק מול מצלמה בבית ספר טכניקה. שירתה בתיאטרון צה"ל. משחק בתיאטרון, בקאמרי: תחושת בטן, גדר חיה, הטנק, אני סבתא שלך. חיפה: אנשים טובים. קבוצת בורדל טוטאל במועדון הברבי ובתיאטרון הקאמרי: הפסקת אש. תיאטרון השעה: אח בוגר, הכוכבים של סבא. בצוותא: שירת העצבים, לי לה לו, התרוממתו של בנו כופתא בוכתא. תיאטרון ערבי-עברי ביפו ובתיאטרון אורלוג'ו ברומא, איטליה: האוהל האדום. תיאטרון אורנה פורת: החיות, פצפונת ואנטון. התיאטרון העירוני הרצליה: גליצו יוצא לדרכים. צוותא: ליזי (סקס-סאטירה). פסטיבל עכו: מתחם התפודים. יוצרת ושחקנית במופעים: הביג מאמות, רחלי ואמא מספרת עם שיפי אלוני, מופעי רחוב קומיים מאולתרים. קולנוע: לעבור את הקיר, רק כלבים רצים חופשי. טלוויזיה: נורמלי, ישמח חתני, בעלת החלומות, זאת וזאתי, שרופים, חברות, לה פמיליה, משיח. מלמדת משחק בסמינר הקיבוצים. עבודות בימוי בסמינר הקיבוצים: מהומות קיוג'ה, גליצו יוצא למסע בדרכים.

טל וייס רן, הבעל של מיכלי

בוגר בית צבי. משחק בתיאטרון, בקאמרי: אותלו, שלוש אחיות, עמודי החברה, סיפור הפרברים, אופרה בגרוש, איבנוב, גורדיש, עוץ לי גוץ לי, ריצ'רד השלישי, ריצ'רד השני, כנר על הגג, גטו, ינטל, סיראנו דה ברז'רק, איש קטן מה עכשיו?, האחרים, דבר מצחיק קרה, קברט, שיגעון המוזיקה, השיבה, מתאבל ללא קץ, לילה בפריז, גדר חיה, מחוברים לחיים, הטנק, הבן. באר שבע: עלי כינור, הנערה מן הכפר. בית ליסין: אוליבר, המלאך. תיאטרון הספרייה: הכתובה, שירות לקוחות, משהו קוסמי, עקומים, אבות ובנים, הבחורים בדלת ממול, קברט, קופה-קבנה, יוסף וכתונת הפסים, פנטזיה, אובססיה, משתגעים מאהבה, אוויטה, תחת שמי פאריז. תיאטרון הקיבוץ: תרגול כפרות. המדיטק: אמיל והבלשים. תיאטרון מסחרי: צלילי המוזיקה, נרניה. זוכה בפרס ע"ש אלי ליאון, 2013. הוציא אלבום בכורה מוסיקלי מה כבר יכול להיות?

שמחה ברבירו עו"ד קלוד, עו"ד ברוך, חנן

בוגר בית צבי, צלם אומניות הבמה ופורטרטים. משחק בתיאטרון, בקאמרי: ריצ'רד השני, ריצ'רד השלישי, איש קטן מה עכשיו? מקבת, סיראנו דה ברז'רק, איבנוב, אופרה בגרוש, מפיסטו, עמודי החברה, שליחותו של הממונה על יחסי אנוש, פתאום דפיקה בדלת, רומיאו ואמא, תחושת בטן, לילה בפריז, הטנק. בית ליסין: ברנשים וחתיכות. הבימה: פצפונת ואנטון, רעל ותחרה, חגיגת חורף, בחורים טובים, מלך היהודים, זעקי ארץ אהובה, מלינקי, שלוש אחיות, החייל האמיץ שוויק, נאסר א-דין, בוסתן ספרדי, הזוג המוזר. פסטיבל עכו 91: הנה בא אליהו. תיאטרון הספרייה: בשפל, פאל ג'ואי, הלילה השנים עשר, ריצ'רד השלישי. באר שבע: המלאך הכחול, אדון של שתי משרתות. החאן: הנסיכה איבון, צוואתו של כלב. תמונע: כינים, האשה שלפני. צוותא: קופסת

התכשיטים של לי הו. התיאטרון העברי: גטו. התיאטרון לילדים ולנוער: מופע משחקי תיאטרון.
קולנוע וטלוויזיה: הגרעין הקשה, ספורט תיאטרון, חדר מיון, רצח בים המלח, זאפ לראשון, קיפודים,
הנפילים, האי, לה לה לנד, החברים של נאור, גרי מנדלבאום, פולישוק, רון, משפחה שולטת,
שמחות. הפיק והשתתף במופע דואטים קלאסיים ושירי מחזמר. כתב והשתתף בתוכנית הרדיו
עניין אחר, בפינה הסאטירית ארוחת בוקר עם פרדי. מדבב בטלוויזיה ובקולנוע. זכה בפרס ע"ש צבי
קליר על הצטיינות בלימודים בבית צבי.

Crew and Cast

A Sentimental Comedy

By **Gil Ari Cohen**

Directed by **Irad Rubinstain**

Sets **Adam Keller**

Costumes **Moni Mednik**

Original Music **Roy Yarkoni**

Lighting **Matan Preminger**

Movement **Gal Sabo**

Dramaturge **Gur Koren**

Associate Director **Eliana Magon**

Producer **Adi Polyak**

Cast:

Amos Tamam Noam

Anastasia Fein Danielle)Dani(

Mati Seri Moshiko

Rita Shukrun Miri

Moran Arbiv Gans Michali

Tal Weiss Ran

Simcha Barbiro Attorney Claude/ Attorney Baruch/ Hanan

Technical Crew:

Production Manager **Halit Ziv-Hadas-Peerl/ Karin Sigal**

Stage Manager **Shay Lavian** and **Ronen Shalev**

Lighting **Igor Simonenko** and **Danny Raz**

Sound **Avi Azrayev**

Wardrobe **Sandra Prostebii** and **Merav Bachari**

Props **Ruth Levy** and **Marcin olisiejuk**

Makeup The Entire Dept.

First Performance 10.2.2023

Length 1 Hour and 40 Minutes, no intermission

About the play:

When the chef Noam Amir, a rising star in the local culinary scene, finds himself deep in debt just as he is about to open his new bistro in Paris, his deceased father Moshiko - owner of the legendary "The Great Moshiko's Hummus Place" - appears to him and makes him an offer he can't refuse.

Thus, Noam finds himself returning to his childhood home, to the family he left behind, and to the hummus place he despises so much.

A witty, funny, and touching play - and appetizing too!

הקאמרי

הקאמרי דור חדש

קבוצת הצעירים של התיאטרון הקאמרי. חממה מקצועית ליוצרים/ות ושחקנים/ות צעירים/ות. התיאטרון הקאמרי פרסם קול קורא בחיפוש אחר קולות חדשים ומבטיחים, ואחרי אודישנים רבים נבחרו תשעה שחקנים ושחקניות צעירים לאנסמבל. אליהם מצטרפים יוצרים צעירים מתחום הבימוי, הכתיבה, עיצוב התפאורה והתלבושות, התאורה, הוידאו והמוזיקה; שזוכים לליווי מקצועי צמוד מיוצרים מובילים.

מנהל קבוצת הצעירים: עמית אפטה

שחקני הקבוצה: תם גל, חן גרטי, דור הררי, תום חודורוב, אוריה יבלונבסקי, רוני נתנאל, מאיה קורן, יעלי רוזנבליט.

בין יוצרי הקבוצה: אלה ניקוליבסקי, עמית לוי, מוריה זרחיה, שירן לוי, אלכס קוכמן, נטע אמיתי, אלון גליזינגר, תומר יפרח, יאיר שפירא, ירון אדלשטיין, מתן גורן, גל סבו, ניתאי שלם, סיון פרסלר, מתן פרמינגר.

רפרטואר הקבוצה:

רינגו מאת ירון אדלשטיין, בימוי עמית אפטה שלום לך ארץ מאת מוריה זרחיה ובימויה טרמפולינה מאת מתן גורן, בימוי אלה ניקוליבסקי

תודה מיוחדת לתורמים לקבוצת הצעירים:

CHLECK FAMILY FOUNDATION

דיתי ואלכס לנדסברג

יגאל אהובי

העונה ה-79 תשפ"ג

התיאטרון הקאמרי נוסד בשנת 1944 על ידי יוסף וימימה מילוא, רוזה ליכטנשטיין, אברהם בן-יוסף

ובתיה לנצט. ב-1971 הפך לתיאטרון העירוני של תל-אביב. בראש התיאטרון מועצת נאמנות הכוללת נציגי ציבור, אנשי רוח ואמני תיאטרון. להקת שחקני התיאטרון מונה כ-60 שחקניות ושחקנים ממיטב אמני הבמה בישראל והצגותיו מבוימות ע"י במאים

ידועי שם מישראל ומחוצה לה. הקאמרי מציג כ-6 אולמות: קאמרי 1, 2, 3, 4, קפה תיאטרון, וקאמרי 5 ע"ש סיירוס ומירטל קאצן אולם חזרות והופעות המכיל כ-200 מקומות). על במות אלו עולות כעשר הפקות חדשות מדי שנה, בפני קהל מגוון הכולל כ-40,000 מנויים

וכ-1,100,000 צופים בארץ ובחו"ל. התיאטרון הקאמרי נתמך ע"י עיריית תל-אביב-יפו, וע"י משרד התרבות והספורט - מינהל התרבות. הקאמרי החדש נבנה על ידי מפעל הפיס בשיתוף עיריית תל-אביב-יפו.

להקת שחקני התיאטרון

(לפי סדר הא"ב)

תום אבני

מתן און ימי

אלעד אטרקצ'י

נדב אסולין

רות אסרסאי

מורן ארביב גנס

עופרי ביטרמן

דויד בילנקה

דביר בנדק

אסנת בן יהודה

שמחה ברבירו

רמי ברוך

ישי גולן

נטע גרטי

איה גרניט-שבא

נוי הלפרין

אביגיל הררי

טל וייס

שמואל וילוז'ני

מרים זוהר

יצחק חזקיה

אבי טרמין

הלנה ירלובה

מוטי כץ

יואב לוי

כינרת לימוני

מיה לנדסמן

ערן מור

קרן מור

דנה מיינרט

דודו ניב

נדב נייטס

ירדן ניקפהמה

מיכה סלקטר

אלון סנדלר

מיכל עוזיאל

שרה פון שוורצה

אנסטסיה פיין

אסתי קוסוביצקי

אודיה קורן

עירית קפלן

דרור קרן

שבי שאולי

אנדריאה שוורץ

אולה שור-סלקטר

אוהד שחר

נעמה שטרית

שהם שיינר

גלעד שמואלי

דן שפירא

עמוס תמם

הקאמרי דור חדש

קבוצת הצעירים של הקאמרי

(לפי סדר הא"ב)

תם גל

חן גרטי

דור הררי

תום חודורוב

אוריה יבלונבסקי

רוני נתנאל

מאיה קורן

יעלי רוזנבליט

אגודת הידידים של התיאטרון הקאמרי

האכסדרה ע"ש ליזיקה, עמי וטדי שגיא

באכסדרה: פינת פסנתר לקידום פסנתרנים צעירים, קופות התיאטרון,
מכירת ספרים ותוכניות, אוזניות לכבדי שמיעה, קבלות פנים ומפגשים אמנותיים

נשיאת בבוד ראשונה

לאה רבין ז"ל (1993-2000)

יו"ר האגודה

מיכל פורר

מייסדת ויו"ר בשנים

1993-2003

אתי כספי

יו"ר בשנים 2003-2019

ליאורה עופר

מנהלת האגודה

קרן ארזי אורנים

עמיתי כבוד

אונגר יעל ורמי

אנג'ל ענת ואודי

ארקין דוריס ומורי

דותן ורדה ובועז

וולך שרון

זאכר אילנה וראובן

ליזיקה, עמי וטדי שגיא

לנדסברג דיתי ואלכס

לנדסברג יובל

לנדסמן גלית ויוסי

נוסבאום יהודית ורמי

נוסבאום מיכל

עופר ליאורה

עידן רחל ועודד

פורר מיכל ודוד

רודיק נעמי

רייכר דפנה ושי

רכבי מיכל ויובל

שפר נעמה ויגאל

שרצקי מדי ואיזי

Baer Julius

עמיתים

אבידן בריר ברוריה

אבן עזרא קובי

אור תיאודור

אורבך הלוי אדריכלים

אורבך רותי

אורן שרי ותנחום

אורנה וד"ר חיים ואורנה פרלוק

אילין שרה

אימבר ברוריה ויהושוע

אלון מירי ואבי

אללוף שרה

אלקון אסתי ואליעזר

אלקון עידית

אלרואי רונית ואלי

אלשיך נעמי

אסיא נעמי ודויד

אסף רותי ואברהם

אראל אסנת ועמי

באום רינה וגדעון

באומן ניצה וישראל

בירן גינה ודני

בלום ליאורה ומאיר

בן דהן ורד

בנין ישראלה ורם

בר אור רותי ושמואל

בר שלמה

ברנשטיין נתן
ברץ בנימין ויעל
ברק נאווה וזינגר שלום
ברקת אורנה
ברקת חנוך
גבריאלי עדנה
גוט קרן ועזי
גוטמן גלית ואהובי יגאל
גולדברג מירלה ושמעון
גולדשטיין קרן
גורשנטיין רות
גיבלי אלישבע
גייגר שרה ומיכה
גילרמן ג'נס ודני
גלאון חוה
ד"ר סימה אופיר ופרופ'
אבינועם אופיר
דוד גבריאלה
דונרשטיין שלומית ושמואל
דנקנר אורלי ונוחי
דרגנר ורד ואברי
הומינר נעמי ואהוד
הלפר הילה ואמנון
המבורגר אילנה ויאיר
המבורגר חנה וגדעון
הרטמן ואלקס אסתי
הרי רחל ואלי
וולף נורית ודוד
ורטהיים דרורית

זרניצקי יוסי

חברוני צבילינגר מירה ונתן

חודורוב עופר ופארה

טולידאנו נירה

טוקטלי עדנה ודן

טיסונה נעמי ושלמה

טלמור ציפי

טמיר ענת

טמיר רותי ודורון

יוניוב אורן

ילנה ופרופ' סימון ליצין

יפה מיכל ודובי

כהן אהרון ורותי

כהן הילה ודורון

כהן זוסמן מאיר

כהן פיני ופנינית

כזהינוף רינת ומוטי

כספי אתי ורם

כרמון ציפה ואריק

לאופר מרים

לדנר חיה ורובי

לובצקי תקוה וצבי

לוטן רחל ושאול

לוקץ יסמין

ליאון מלכה ואמנון

לנדאו ליאורה

לנדאו ציפי ויגאל

מדנס שוקי

מטלון מוריאל

מטלון רותי וניסו

מיתר צביה

מנור נורית ויואב

סאמט ורדה וחיים

סגול טובה וסמי

סגול לינדה ויצחק

סגל מרשה ומיכאל

סוארי עדיה ויצחק

סידס אסתי ודני

סיטון נורית ויאשה

סלונים תמי ואורי

סלע יהודית

סלע שרה

עזיאל איתן

עליזה ופרופסור אריאל יפו

פדני ענת ובני

פדרמן יסמין ורן

פולט איתן

פורר איריס וניצן

פיינר רבקה ורוני

פלוישר יפעת ועמירם

פרי נאווה

פרנקל ענת ושמואל

פרשקר דליה

קדוש אילנה ומאיר

קונדה ציפי ואפרים

קוק תדי והלגה

קני אתי ומיקי

קצין יהודית ורוני

קריב אסי

קריב נילי

קרמר דורית ושלמה

ראובני אורלי ומשה

רבינוביץ רונית ואשר

רהב רני והילה

רוגובין נעמי וקובי

רוה תמי ויהודה

רוטלוי נלי ויאירי

רוטנברג דליה ופנחס

רויטמן ריטה ונחום

רייכס חדוה ושי

רמון איבון וג'רי

שבית חסיה

שבית יעל ושבתי

שבס שמעון

שוחרט תמר ויורם

שטיאט אילנה וגדעון

שטיר ישראלה ואבי

שטרייט לינדה ואלי

שטרנברג ליאורה ומנחם

שיף אנה ודובי

שלדוב מלכה ואדם

שעשוע חסון רינה

שפיר נבון מירי

שקד שושנה

שקלים פנינה והרצל

שרה וד"ר יעקב גולן

שרון חותי

שרם יוכי ואיציק
שרף רותי ואהרון
תאומים עירית ומושיק
תומרס זיוה ואהרון

מועצת הנאמנות
חולדאי רון – יו"ר
מינקה ליאורה -
יו"ר הועד המנהל
אפרת – צרפתי מיכל
גריפל ערן
ד"ר טובית שלומי
ד"ר ישראל פלג
דואק נחמה
הנדלס משה
וינטר איסי
וישינסקי שלמה
עו"ד סיגל אטרקצ'י
עו"ד רון סמוראי
פון שוורצה שרה
פרופ' גיל פייר
צוקרמן יואב
רו"ח שיף ראובן
רויטל בן אשר - פרץ
רכבי מיכל

—

הועד המנהל
מינקה ליאורה - יו"ר

ד"ר טובית שלומי

פרופ' פייר גיל

צוקרמן יואב

רו"ח שיף ראובן - יו"ר ועדת

כספים וכח אדם

רויטל בן אשר - פרץ

רכבי מיכל

—

ועדת הביקורת

בנצי דל - יו"ר

רו"ח רון ארנריוך

עו"ד, רו"ח רויטל בן נתן

איתי סראג'

נחמה דואק

—

יגאל וינשטיין ז"ל -

יו"ר כבוד של הוועד המנהל

כיהן בתפקיד יו"ר הוועד המנהל

בשנים 1984-2014

—

מנכ"לית - יפעת צחי קיראל

מנהל אמנותי - גלעד קמחי

משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים ומנהל - חביבה הדר

סמנכ"לית שיווק ופיתוח עסקי - ענת ארדיטי

מנהל המחלקה האמנותית - עמית אפטה

מנהלת שיווק חוץ - ענת נתנזון

מנהלת הפקות - עדי פולק

במאי הבית - עירד רובינשטיין
דרמטורג התיאטרון - גור קורן, קרן חובב
דוברות ויחסי ציבור - מינה סימן-טוב
עוזרת מנכ"לית - הדס בלאס, מירי אלגרבל
ע' למנהלת השיווק - גיל חיון
מנהלת אירועים - אנדריאה שוורץ
מנהל תפעול - שי טיאנו
מפיק ראשי - אבי גז
מפיק בפועל - חיים סלע
מנהל ייצור - אמיר עבודי
מרכזת המחלקה הדרמטורגית - ורדית שלפי
רכזת דיגיטל - שיר צ'וקלו
יעוץ משפטי - עו"ד אייל יפה, משרד עו"ד צבי יפה
מנהל "הקאמרי ACADEMY" - אוהד ובר
מח' הנהלת חשבונות - אלינה אבקומוב, גלינה
לרמן, טניה פרצון, סאשה גלדקי
מח' שכר - לימור רוטשילד, סופי וייס
מחלקת מנויים מכירות וקופה ע"ש שולה הגרי
מכירות, מוקד, טלמרקטינג, מחלקת סדרנים
מנהלת - עדי בארי
מחלקת שרות לקוחות - אור מגלד, איתמר עטיה,
יובל ונינו, יונתן ון דייק, ליאור אורמן, מאיה פרסטר,
מירב שטרן, מרינה סלבין, נבו קנת, נעה קפלן, נעם
ברוך, סתיו בוחניק, סתיו ברנר, עידו פטריץ, קארין
צ'יקו, שגיא קרישר, שי סקוט, שיר ראובן, תומר ארב
מחלקת מכירות - אוריאל טל, הראל סעיד, מירי
סבן, נחמה אפשטיין, רינת מור יוסף, שלי לי כתר
מנהלת מחלקת ועדים - דניאל ברנמן פליישמן
מחלקת טלמרקטינג - מנהלת - עינת כהן

אילנה הדר, ברכה שם טוב, גלית קטן, נילי רוסו,
עדה אריאלי, עינת כהן, שולמית זוארץ, שולמית
לבנון אלישע, שני מורן
המחלקה החינוכית - מנהלת - אורטל מרציאנו
רכזת תפעול - יובל לאופר ישראלי
מנהל מחלקת סדרנים - להב נוח
מנהלי אולם - דניאל יבין, הדס הורוביץ, זהר מהלב,
זוהר קרמן, ליהי ריטנר, מאי דובינסקי, מור ברגמן,
מיה אלדר קטן
מח' פיאות ואיפור ע"ש מליקה שכטר
אחראית מחלקת איפור ופאות ומאפרת -
מיכל שביט-טל . תפירת פאות - אירנה סגל,
מרינה נודל, נטשה אוסמולבסקי
מח' אביזרים - מנהלת - אורלי שנברגר
טל וייס, נועה דותן, סוניה גורקין, סשה חכן, מאיה
בבילה
מתפרה - מנהלת - הדס אבנרי
אביב רון, סבטלנה גוסייב, עפרה טל
נגריה ומסגריה - מנהל - גיל ורטהיימר
נגרים - אורי כהן, תרזה אברהמי
מנהלי הצגות - אסף פרידמן, הילה כהן, הלית זיו-
הדס-פארי, כנען אליאל, נילי בארי, עידו שנון, קארין
סיגל, שרה לבקוביץ
הארכיון ע"ש גרשון פלוטקין
ספרית המחזות ע"ש זאב רייכל מנהל - יורם אמיר
מרכזיה - פאבל קרקוז, שי רפאל, רחל בלשנו
המחלקה הטכנית - מנהל - אבי אינברם
מנהלי במה - אילון מעודד, יוסי כוכבי, יוסי ברכה, עידן
תמנו, רונן שלו, שי לויאן, שחר מלינה, ששון סגרון

צוגים, תכנות והפעלה - דרור שאשא, יוסי סיד

מחלקות תאורה, סאונד ווידאו

מנהל - אהרון נחום

מחלקת תאורה - און כהן, איגור סימננקו, איליה גמבורג,

איליה דיין, אלון בר, אסף גלבר, דני רז, חי אטמזגי, יואב

גינדי, יוסי הררי, טומי עוז עמי, סילביו מאירסון, שגיא חלבה

מחלקת סאונד - מנהל - אייל רייכשטט

אבי אזרייב, איתמר בן זכאי, אלון בלום, אלירן

ביקובסקי, אסף בר, גיזם אוזמיר, טומי שמיר, טניה

נריגינה, ישי חממי, ליזה קורול, נאור איז'ק, עמית

פורז, רדי סיוון, שם בראשי, עידן מאיר, רוקי ביבס

מחלקת וידאו - אחראי - אבשלום אביעוז

אבשלום דוד, אורטל ששון, עילי חלד, קסם ויינברג

מח' אביזרים והלבשה - מנהלת - רקפת יחיאל

אורית דנון, אלה באום, אלינה רזניקוב, גסיקה

קוסניאר, דיאל קלעי, דניאל קנטרוביץ, יערה חלבה,

ליאה אלבז, מיה לוי, מירב בשארי, מרצ'ין אולישיוק,

נועם שלכטר, סנדרה פרוסטבי, עמית עובדיה, רוני

קונפינו, רותי לוי, ריה לידר, שרה כהן, תמר גולן

קרן ליאור תרבות ואמנות לחיילי צה"ל

מנהלת הקרן - מירי מרקוביץ

ועדת ההיגוי – יו"ר אבי נאור

חברי הועדה: אבי אנג'ל, אפרת אברהם-ליבנה, יפעת

צחי קיראל, שלמה ושינסקי, יעל חולדאי, נעם סמל,

זיוה פתיר, אלעזר שטרן, עירית תאומים.

קרן יונה אתינגר והווארד גילמן למחזאות מקורית

מנהלת הקרן - שרון וולך

אנסמבל עיתים (ע"ר)

מייסדת - רנה ירושלמי, כלת פרס ישראל, מנהל

אמנותי - צבי סהר, מנהלת אדמיניסטרטיבית - איילת

דרור, יו"ר ועד העמותה - עו"ד טליה יצחקי, רו"ח

- חיים וורמברנ

מידע

מחלקת מנויים:

טל. 03-6060900 | פקס: 03-6918171

בשעות 08:30-21:00, בימי ו' וערבי חג 08:30-13:00

קופה: 03-6060960 (ישיר ובכרטיס אשראי).

בימי א'-ה' 08:30-20:30, בימי ו' וערבי חג 08:30-13:00,

ו' ומוצ"ש שעה לפני תחילת ההצגה (הזמנת כרטיסים במכירה מוקדמת עד שעה 19:00 בלבד)

מחלקת מכירות (קבוצות ועדי עובדים):

03-6060903/4/5/6

המחלקה החינוכית: 03-6061969

אגודת עמיתי הקאמרי: 03-6061910

כתובת הקאמרי באינטרנט: cameri.co.il

המחלקה לוועדים: 03-6061960, 03-6060926

מנויים נכבדים, בכל פניה יש לציין את מספר המנוי. הכרטיסים נשלחים לטלפון הנייד. אם החלטתם לבטל הזמנתכם נא עשו זאת עד 48 שעות לפני ההצגה, אחרת נאלץ לחייב את כרטיס המנוי. כדי להימנע מעמידה בתור אנו ממליצים להוציא את הכרטיסים מראש. שימו לב לאולם שבו מתקיימת ההצגה. שימו לב! לאחר תחילת ההצגה יופנו המאחרים ליציא בלבד.

בהצגות בקאמרי 3 ובקאמרי 4 למאחרים לא תותר הכניסה, מכיוון שאין יציא למאחרים.

לרכישת כרטיסים:

03-6060900 ,1-700-707-990, 03-6060960

באמצעות כרטיס אשראי, ניתן לרכוש ישירות באתר התיאטרון: cameri.co.il

ניתן לשלוח דואר אלקטרוני לכתובת:

booking@cameri.co.il ונציג השירות יחזור אליכם. לפרטים נוספים אתר הקאמרי: cameri.co.il